

Що лѣкува най-тежкитѣ рани

(Уча почва да глуми Зорката. И тъй ѝ хваща ръката)

Уча. — Сега вѣрвамъ въ чудесата Божи !

Сега виждамъ — Богъ не е забравилъ

Моливитѣ, що тайно нашепвахъ. (взвръща ѝ)

Дай кавала, него да пѣлуна

Че той бѣше, що първи подказа,

Где е мойто щастие вълшебнo !

И чрезъ него — азъ тебе намѣрихъ

(тъй ѝ подава Кавале и тъй го цѣлува)

Уча — Отъ гдѣ имашъ тоя кавалъ дивни?

Зорката. — Магьосницата отъ наше село

Ми го даде, да лѣкувамъ съ него

Младитѣ ни, що сѣ запоени

Отъ нѣкоя врачка чародейка

(прислужничку да донесе рѣбичи вино и излизе)

Уча. — Да се чукнемъ за нашата слуга

Да пресушимъ чашитѣ по цѣно !

(чукатъ се и пиятъ)

Уча. — Позволи ми устни да пѣлуна

На устата, подъ кѣдри-пустанки !

(Дълго се цѣлуватъ) (Уча се фрументе. Уча се сепва)

Зорката. — Какво има! Тѣй се разтрепера ?

Уча. — Тръбитѣ ме ... Онзи се завръща !

Зорката. — Кой, змеятъ ли ?

Уча. — Змеятъ се завръща

Зорката. — Успокой се! На силата — съ сила

Ще отвърна! Сега въ менъ възрастна

Небивала сила свръхчовѣшка !

Ще го смаха като мръсенъ червей !

Уча. — Не! не искамъ! На госта си сѣдѣти

Не желая да бѣде оставенъ

В саморазправия съ този проклетникъ !

Послушай ме... Азъ нѣщо намислихъ :

Азъ искамъ да бѣдешъ тукъ, когато